

תאריך תצוגה: 10/12/2024

תקדין

```
:takd id
```

mms_p:650;מלש:takd_s:20241210;takd_d:10.12.2024;takd_u:17.12.2024;mms_s;8699-11-23@ת
74;mms_y:2024;mms_v:4;orig_filename:bb1405cc12104dddb649a56a7ec1948f.html;taktzir_exist:
;0;kt exist:0

בית המשפט תעבורה פתח תקווה

ת"ד 8699-11-23 מדינת ישראל נ' פסלר

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא טל פרי

מאשימה
נגד
מדינת ישראל

נאשמת קרול פסלר

החלטה

מונחת בפניי בקשת הנאשמת, אשר הוגשה בתום פרשת התביעה, ולפיה אין עליה להשיב לאשמה וכי יש להורות על זיכויה מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. (להלן: "חסד"פ)

מבוא

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של **הפקרה**, עבירה לפי סעיף 64 א(ב) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

2. בכתב האישום נטען, כי ביום 6.5.23 בסמוך לשעה 17:15 נהגה הנאשמת ברכב פולקסווגן בשדרות בן גוריון בנתניה, בנתיב השמאלי מבין שניים בכביש מכיוון צפון לדרום. באותה עת

חצו את הכביש, שלא במעבר חציה, תמיר צגאי ושני נכדיו הקטינים, כאשר הוא אוחז בידו את יד נכדו הקטין המנוח יליד 19.12.2018.

3. לאחר שחצו הסב ונכדיו את מסלול הנסיעה לכיוון צפון, עלו על אי תנועה והחלו לרדת מאי התנועה למסלול הנסיעה לכיוון דרום, פגעה הנאשמת באמצעות חזית צד שמאל של הרכב במנוח, ובידו של תמיר. כתוצאה מהפגיעה הוטח המנוח על אי התנועה הבנוי (להלן: "התאונה").

4. כתוצאה מהתאונה נחבל המנוח באופן קשה מאוד, הובהל לבית החולים שניידר, ומותו נקבע ביום 10.5.23. עוד כתוצאה מהתאונה, נשברה ידו של תמיר- שבר בכף יד ימין.

5. לאחר התאונה, המשיכה הנאשמת בנסיעה רצופה מבלי שעצרה לעמוד על תוצאות התאונה ומבלי שהזעיקה את כוחות ההצלה.

6. בתאריך 19.2.24, בתשובתה לכתב האישום, הודתה הנאשמת **בכל העובדות** הנטענות בכתב האישום **והורשעה**. ואולם, לאחר הרשעתה של הנאשמת, קם סנגורה המלומד וטען כי העובדות בהן הודתה זה עתה אינן מגלות עבירה. לדבריו, על מנת לבסס הרשעתה של הנאשמת יש לקבוע כי לנאשמת הייתה מודעות, או לכל הפחות עצימת עיניים. מכל האמור ביקש הסנגור להרשיע את הנאשמת בעבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה.

7. בהחלטתי מיום 29.3.24 נדרשתי לטענת הסנגור וקבעתי כי הכרעת הדין הרשעתה של הנאשמת מבטלות זאת, על אף הצהרת הנאשמת וסנגורה כי הנאשמת מודה בכל עובדות כתב האישום וכי הנאשמת אינה חפצה לנהל את התיק, ברצונה ליטול אחריות על מעשיה, לחסוך זמן שיפוטי והיא איננה מבקשת לחזור בה מהודאתה. עוד אזכיר כי לתגובת ההגנה צורף תצהיר מאת הנאשמת בו היא שבה וחוזרת על הודאתה בעובדות כתב האישום (ראו סעיפים 16-17 לתגובת ההגנה מיום 17.3.24).

8. חרף "אי רצונה" של הנאשמת לנהל את התיק ולשמוע הוכחות, כפי הצהרתה והצהרת סנגורה, התנהלו בתיק מספר ישיבות הוכחות ונרשמו עשרות עמודי פרוטוקול. יש לזכור כי המחלוקת בתיק זה מצומצמת לשאלה אחת ויחידה והיא עניין מודעותה של הנאשמת.

9. מטעם התביעה העידו בפניי עדים רבים והוגשו עשרות ראיות ומוצגים ובהן שעות רבות של הקלטות מתוך חדרי החקירות.

10. בתום פרשת התביעה, טען הסניגור, כי "אין להשיב לאשמה" מכוח סעיף 158 לחסד"פ. לטענת הסניגור, יש להורות על זיכוי של הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום ולהרשיעה בעבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה הואיל ואין בראיות התביעה "ראיות לכאורה" להוכחת האשמה המיוחסת לה בכתב האישום.

11. בקליפת אגוז, טוען הסניגור, כי לא הוכחו במקרה דנן יסודות העבירה, שכן לא הובאו ראיות באשר למודעותה של הנאשמת לפגיעה באדם. זאת ועוד, טוען הסניגור כי לו זה המצב, הרי

שהיה מקום להגיש את כתב האישום לבית המשפט המחוזי לאור התוצאות הקשות של האירוע שהסתיים במותו של הקטין.

12. עוד טוען הסנגור כי הראיות מלמדות שלנאשמת, אישה מבוגרת כבת 80, נשברה מראת הצד בשל פגיעת אופנוע "**שפגע בה (ו)ברח**" (כך לגרסתה ע"פ סעיף 24 לבקשה) ומכאן שיש לזכותה מהעבירה המיוחסת לה ולהרשיעה בעבירה לפי סעיף 144 לתקנות התעבורה.

13. לאחר מכן, עבר הסנגור לנתח את העדויות שנשמעו בבית המשפט תוך הפניה לעדות בוחן תאונות הדרכים, ניתוח הנזקים ברכב, וכן הפנה לעובדה שהתביעה ויתרה על עדי תביעה, כגון סבו של המנוח אשר היה מעורב בתאונה, לליקויים בתרגום חקירות הנאשמת בשפה זרה, וכן הפנה חיציו לעבר המאשימה שנמנעה מלתמלל חקירותיה של הנאשמת ו/או הגישה תמלול חלקי.

14. המאשימה מבקשת לדחות את טענת ההגנה ולחייב את הנאשמת להשיב לאשמה. המאשימה מפנה לעניין הודאתה של הנאשמת בעבר ומלינה על כך שהסנגור חוזר בו מסיכומיו עם המאשימה לפיהם חומר הראיות של התביעה יוגש בהסכמה והנאשמת תעיד ובכך יכריע בית המשפט את הדין.

15. המאשימה מפנה לראיות שהוצגו בבית המשפט וטוענת כי הוצגו ראיות נסיבתיות המבססות את היסוד הנפשי ומכאן שנטל השכנוע עובר לכתפי הנאשמת לשכנע את בית המשפט אחרת.

16. המאשימה מפנה לגרסתה של הנאשמת בחקירתה לפיה פגעה באופנוע, קרי ראתה מעורבות של אדם אחר בתאונה, ולאור הנזק שנגרם בתאונה לרכבה, נזק לו הייתה מודעת, הרי שגרסתה מבססת מודעות לפגיעה באדם, או לכל הפחות עצימת עיניים לאפשרות זו.

דין והכרעה

17. סעיף 158 לחסד"פ קובע, כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

18. בע"פ 28/49 זרקא נ' היועמ"ש, פ"ד ד' 504, עמד בית המשפט העליון על משמעות הביטוי "הוכחה לכאורה" וקבע כי: **"המושג 'הוכחה לכאורה' - נוכל להבהירו עתה ביתר קלות פירושו, אותה כמות של עדות שהקטגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 ['חובת ההוכחה'] המוטלת עליה ואשר תספיק - אם בסוף הדיון ייתן בית המשפט אמון בה ויחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה".** (שם, עמ' 526)

19. בשלב בו מצוי כעת הדיון, הרי שעל מנת שבית המשפט יקבל את טענת הנאשמת, עליו להראות כי אין בראיות התביעה שהוצגו בסיס להרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

הלכה ידועה היא, כי די למעשה בקיומה של ראיה לכאורית, ולו דלה, כדי לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה.

יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון לב (1):170

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה לפיה אין להשיב לאשמה, אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם" (ההדגשה שלי- ט.פ.).

בספרו **"על סדר הדין בפלילים"**, חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ג- 2003, עמד כבוד השופט קדמי על המשמעות המעשית של היעדר הוכחה לכאורה:

"המשמעות המעשית של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה היא : כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה "אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי"; ועל-כן אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן, שאין לו בפני "מה" להתגונן, וראוי לזכותו".

האם הצליחה המאשימה להוכיח לכאורה את האשמה המיוחסת לנאשמת?

20. סבורני כי בשלב זה, די בראיות אותן הציגה התביעה בכדי להוכיח, ולו לכאורה, את האשמה המיוחסת לנאשמת בכתב האישום.

21. כזכור, הנאשמת הודתה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום ואף מבקשת היא בעצמה להרשיעה בעבירה אחרת. השאלה העומדת להכרעתו של בית המשפט היא מודעותה של הנאשמת. ואדגיש, די בראיות שהוצגו בפניי על מנת לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה. בשלב זה אין בדעתי לעמוד על כלל הראיות שהוצגו בפניי ואולם, די בכך שאפנה לעדותה של הגברת הלן ברור, חברתה של הנאשמת אשר שוחחה עמה בסמוך לתאונה ושמעה מפי הנאשמת כי **"מישהו או משהו פגע ברכב"**. (עמ' 75 לפר' מיום 12.11.24 בשורה 16).

22. בהמשך עדותה נשאלה העדה ברור האם הנאשמת התקשרה אליה והייתה מאוד נסערת ומוטרדת והעדה השיבה **"אם מישהו היה פוגע ברכב שלך גם אתה היית נסערת"**. (עמ' 76 לפר' מיום 12.11.24 בשורה 9).

סיכום

אני ער לטענות הסנגור באשר להתנהלות המאשימה ביחס לערכאה אליה הוגש האישום, וביחס להתנהלות הרשויות בחקירת המקרה ואולם, אין בכך כדי להוביל לזיכוייה של הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה ולהרשעתה בעבירה קלה יותר כדרישת הסנגור.

העדויות אשר נשמעו בפניי, בצירוף הראיות אשר הוגשו מלמדים כי במקרה דנן נדרשת, ואף מתבקשת, שמיעת גרסתה של הנאשמת.

העדים אשר העידו לפני בית המשפט, בצירוף הראיות שהוגשו, מלמדים כי התביעה צלחה את המשוכה הנדרשת לצורך חיובה של הנאשמת להשיב לאישום ואין בהם כדי לגרום לזיכוייה על אתר, ולחילופין, להרשעתה בעבירה בעלת מדרג נמוך כעתירת סגורה. טענותיו של הסנגור יתבררו, ככל ויידרש, במסגרת הכרעת הדין.

לאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי על הנאשמת להשיב לאשמה. אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

המזכירות תעביר ההחלטה לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, ט' כסלו תשפ"ה, 10 דצמבר 2024,
בהעדר הצדדים.